

2017 - Anul tribuniștilor memorandiști (XXVIII):

Românii se pretind urmași ai Romanilor, ... religia lor nu e romană.

Românii nu sunt slavi, ... religia lor e rusească!

Iosif al II-a
(1741-1790)

Iosif II - regele Regatului Daciei

Sfetcicii Curții din Viena: Românii - ortodocși fiind înclină spre Rusia și nu ne inspiră încredere! (...) Să ne mărginim ca nici Rușii să nu stăpânească aceste țări ...

Paradoxul Maghiarului!

Francezii - catolici	nici la Moscva,
Italianii - catolici	nici în muntele Atos,
Spaniolii - catolici	nici la Constantinopol,
sunt frații în Traian,	nici la Atena noi nu suntem
... suntem primiți	priviți ca străini,
cu dragoste de	și acolo avem frați,
popoarele neo-latine!	frați în Christos.

Noi tot rămânem un popor, care are relațiuni intime atât cu apusul, cât și cu răsăritul, o verigă importantă în lanțul popoarelor europene, un popor, care are un sens oare-care...

1784 **Ioan Slavici**

1884 **ceea ce ne stăpânește pe noi astăzi nu mai e religia, ci naționalitatea!** **Slavici**

Dar noi avem temnițe și furci! - ne strigă Maghiarii ... la furci "se pricep toate popoarele mâniete"!

IDEEA NAȚIONALĂ A REGATULUI DAC...
singura mângâiere!

Ecaterina a II-a
(1729-1796)

Ecaterina cea Mare
impărăteasă a Rusiei între 1762-1796

Sophie
a fost fiica prințului de Anhalt-Zerbst, cu rangul de general prusac, convertită la ortodoxie când a primit numele de **Ecaterina**

Impăratul Sfântului Imperiu Roman
între 1765-1790,
rege al Ungariei și Boemiei
Impăratul avea mai multă încredere în români ... ce pot să fie ortodocși ca Rușii, și să ție cu toate aceste la ei însuși mai mult decât la Rușii, când interesele nu le sunt identice.

Continuăm reproducerea selectivă a editorialului apărut în nr. 74 și 75 din „Tribuna” iulie 1884, pe care îl putem atribui scriitorului Ioan Slavici: «Stăpâniți de această idee predilectă a timpului lor, Sigismund Báthory, Mihaiu-Vodă și Aron – Vodă încheie alianță și pornesc războiul contra Turciei, și Báthory, omul de o bolnăvicioasă sine qua non, ca el să fie recunoscut Domn al tuturor trei țărilor, ear Mihaiu-Vodă și Aron – Vodă să primească pozițiunea de simpli locțiitori ai lui. Domnii români, (...) primesc această condițiune. Tocmai de aceea însă puțin în urmă, dup-ce Sigismund Báthory părăsesce Ardealul și Mihaiu-Vodă ocupă el însuși centrul de operațiune, mai marii Boemiei îl intitulează într’o adresă de felicitare „Rex Daciae”. Despre aspirațiuni naționale române nu putea fi vorba nici la Báthory, nici la Boemi, ba n’a fost chiar nici la Mihaiu-Viteazul. Nu exista încă cestiune națională atunci. Se luptau creștinii contra Turcilor, vorba era de a apăra cultura europeană amenințată de Osmani, și se căuta o combinațiune geografică, prin care li se asigurează creștinilor o pozițiune pe cât se poate de sigură. (...) În curând se ivesce o nouă putere, Rusia, socotită și ea ca un pericol ce amenință desvoltarea pacinică a societății europene. De aceea idea unui regat dac nu’și perde farmecul și în tot cursul secolului XVIII diplomații dela Curtea din Viena își dau silință să întindă hotarele împărăției peste culmile Carpaților, pentru ca în cazul unui războiu cu Rusia apărarea să poată fi mai sigură. Astfel pe la începutul secolului, în timpul negoțierilor dela București, Curtea din Viena stăruie să i se dea supremația în țările române și ocupă

Oltenia, ear mai târziu înaintează pajurile de-a lungul munților și ocupă Bucovina anume pentru-ca să aibă poziții favorabile cu Rusia.

Actele diplomatice privitoare la această epocă au fost adunate de Bar. E. Hurmuzachi, s'au publicat în edițiunea Academiei Române, și din ele ori și cine se poate încredința, că ceea ce a făcut ca Curtea din Viena să nu stăruie asupra țărilor române a fost neîncrederea ei în Români. De câte ori s'a pus cestiunea anectării acestor țări, sfetnicii Curții au zis: Români, ortodocși fiind, înclină spre Rusia și nu ne inspira încredere. Să ne mărginim dar a supraveghia, ca nici Rușii să nu stăpânească aceste țări și să stăruim a ne câștiga simpatiile Românilor. Aceasta e politica ce a urmat cabinetul din Viena în tot cursul secolului trecut: în deosebi înaintea încheerii tractatului dela Cuciuc-Cainardji (1774) Rusia a luat față cu Austria angagiamentul de a nu stipula nimic în ceea ce privesce țările române. (...) Singur Împăratul Iosif II se abate dela această linie de conduită și închee cu Împărăteasa Ecaterina a doua un tractat, în care se hotărăsce, între altele, și înființarea Regatului Daciei, având el să fie Rege al acestui regat. Nici Împăratul Iosif II nu poate fi bănuit de aspirațiuni naționale române. El avea numai mai multă încredere în Români și înțelegea, că Români pot prea bine să fie ortodocși, ca Rușii, și să ție cu toate aceste la ei înșiși mai mult decât la Ruși, când interesele nu le sunt identice.

Eată dar că am ajuns la fineța, cu care „Pesti Napló” își introduce articolul pe care l-am comunicat în numărul de ieri. „Români se pretind urmași ai Romanilor, dar religia lor nu e cea romană. Români nu sunt slavi, dar religia lor e cea rusească.” Așa este. Francezii, care sunt catolici, și Italienii, care sunt și ei catolici, și Spaniolii, cei mai catolici dintre catolici, toți aceștia sunt frații noștri în Traian, și un poet român a luat premiul la concursul ținut pentru „Cântecul gintei latine”. Vor Maghiarii ori nu, se supără ori nu, noi tot suntem un popor neo-latin, pentru-că suntem, voim să fim, și suntem primiți cu dragoste de popoarele neo-latine. Cu toate aceste nici la Moscva, nici în muntele Atos, nici la Constantinopol, nici la Atena noi nu suntem priviți ca străini, și acolo avem frați, frați în Christos. Aceasta îi este paradox Maghiarului! Să-i fie! Noi tot rămânem un popor, care are relațiuni intime atât cu apusul, cât și cu răsăritul, o verigă importantă în lanțul popoarelor europene, un popor, care are un sens oare-care.

Încercarea de a mai face, ca azi, pe la finele secolului XIX, să fim bănuți de înclinări rusofile, pentru-că suntem ortodocși, această încercare e ridicolă, căci ceea ce ne stăpânesce pe noi astăzi nu mai e religia, ci naționalitatea.

Înaintașii noștri s'au luptat acum o sută de ani pentru libertatea de migrațiune. De atunci și până acum s'au petrecut multe; astăzi suntem noi înșine stăpâni pe pământul de sub picioarele noastre: ne luptăm acum pentru libertatea de desvoltare. Și această luptă e o urmare firească a succeselor, pe care le-am avut în timp de o sută de ani: în timp de o sută de ani ne-am deprins a merge mereu înainte și nici noi înșine nu mai putem sta locului, nici alții nu ne pot opri. Nu ne iartă firea: ori perim ori mergem înainte. Și fiindcă așa este, simpatiile noastre nu pot să fie decât ale aceluia, care nutrește în noi speranța, că ne va deschide drumul. E oare cu putință să fie altfel? Se poate oare să fim mereu loviți, mereu jigniți, mereu atinși în cele mai scumpe interese ale noastre, fără ca să adunăm mânia în noi? Suntem oare nebuni, ca să ținem la o tovărășie, în care dăm mereu și nu luăm nimic? Sunt mii de tineri români, care au fost siliți să se ducă pribegi din țeara lor: nu

cumva Maghiarii pretind, ca aceștia să predice iubire către aceia, care le-au zis: „Ha nem tetsik, menjen Oláhországba!”. S’a intitulat ori nu Horia „Rege al Daciei”? – nu scim. Scim însă, că acești pribegiți țin cu ori-ce preț, ca el să se fi intitulat așa, stărue cu tot din adinsul, ca idea regatului dac să fie națională română, pentru-că aceasta e singura lor mângâiere. Scim și noi, că prin aceasta ei devin un element primejdios atât pentru patrie, cât și pentru națiunea noastră; o scim aceasta și combatem propaganda făcută de dînșii. Ce folosesc însă cuvintele contra faptelor? Cestiunea e clar pusă. Noi susținem, că este și aici în Ardeal și în Țara Ungurească și în Bănat o dezvoltare națională română cu puțință și voim s’o dovedim aceasta prin argumente luate din istorie și prin propria noastră activitate în sens național. Ei susțin, că câtă vreme Maghiarii vor stăpâni situațiunea, câtă vreme există Ungaria de astăzi, nu poate fi vorba despre o dezvoltare națională română în țările coroanei ungare și o dovedesc aceasta cu fapte, noi cu cuvintele noastre suntem impotenți față cu faptele. Maghiarii pe cine spriginesc? Pe aceia, pe care noi îi combatem: ei săvârșesc faptele luate drept argumente contra noastră, ei sunt cei mai aprigi susținători ai tesei, că nu se poate în Ungaria o cultură, care nu e maghiară. Ba merg mai departe: „Pesti Napló” cere ca guvernul să fie energic în Ardeal și cu deosebire sever față cu școala și biserica. Să fie sever, dacă-i dă mâna. Un lucru e însă sigur, că cu cât guvernul va fi mai „energic” și mai „sever”, cu atât mai îndrăsneți va trebui să ne facem și noi, Românii cu idei moderate, cu atât mai multă libertate va trebui să ne luăm în țara noastră. Dar noi avem temnițe și furci! – ne strigă Maghiarii. Pentru noi n’aveți nici temnițe, nici furci destule! – le răspundem noi. Horia și Cloșca au fost frânți în roată, dar Românii au obținut dreptul de liberă migrațiune. Și pe noi puteți să ne puneți în furci, dar cu cât mai curând ne veți pune, cu atât mai curând va trebui să ne recunoașteți dreptul de liberă dezvoltare. Și de aceea mai bine e să ne recunoașteți acest drept chiar acum, pentru-ca să nu mai avem nevoie de a ne mai pierde timpul ciopliind furci unii pentru alții – căci dacă e vorba de furci, - la treaba aceasta se pricep toate popoarele mâniaete. Bange machen gilt nicht!»

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<http://www.tribuna.ro/stiri/cultura/2017-anul-tribunistilor-memorandisti-xxviii-romanii-se-pretind-urmasi-ai-romanilor--religia-lor-nu-e-romana-romanii-nu-sunt-slavi--religia-lor-e-ruseasca-127443.html>

